

Sygn. akt V KK 426/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

SSN Andrzej Stępka

w sprawie **M. B.**

skazanego z art. 152 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 5 marca 2020 r.,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w N.

z dnia 26 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
pierwszoinstancyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2019 r., Sąd Rejonowy w N., uznał M.. B. za winnego występku z art. 152 § 1 k.k. Wyrok ten uprawomocnił się bez zaskarżenia w dniu 5 maja 2019 r.

Od wyroku tego kasację wniósł Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny, zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego. Zarzucił mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k., polegające na rozpoznaniu przez Sąd Rejonowy w N. sprawy M. B. oskarżonego o występki z art. 152 § 1 k.k. i wydaniu wyroku skazującego, w sytuacji, gdy właściwym rzeczowo do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji był sąd wyższego rzędu, a mianowicie Sąd Okręgowy w Z., co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia wskazaną w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania zgodnie z właściwością rzeczową - Sądowi Okręgowemu w Z..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd możliwe było jej rozpoznanie na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 5 k.p.k.

Trafnie podnosi bowiem autor kasacji, że zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącą obrazą przepisu prawa wskazaną w zarzucie kasacji, która stanowi przy tym bezwzględną przyczynę odwoławczą wymienioną w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k.

Stosownie bowiem do treści art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k. do rozpoznania sprawy o występki z art. 152 k.k. rzeczowo właściwy jest sąd okręgowy. Wydanie zatem w rozpatrywanej sprawie zaskarżonego orzeczenia w pierwszej instancji przez Sąd Rejonowy w N. w oczywisty sposób naruszyło ustawowo określoną właściwość rzeczową, skoro wyrok wydał sąd niższego rzędu. Wystąpiła tym samym bezwzględna przyczyna odwoławcza przewidziana w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k., polegająca na orzeczeniu przez sąd niższego rzędu w sprawie należącej do właściwości rzeczowej sądu wyższego rzędu.

Na marginesie zauważyć trzeba, że prowadzone w niniejszej sprawie postępowanie przygotowawcze dotyczyło przestępstwa z art. 152 § 2 k.k. (k. 185). M. B. przedstawiono zarzut popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 152 § 2 k.k. (k. 59). Z pisma przewodniego skierowanego przez prokuratora do Sądu Rejonowego w N. (w ocenie jego autora zgodnie z właściwością) wynika, że przesyła się akta sprawy przeciwko „podejrzanemu o przestępstwo z art. 152 § 1

k.k. wraz z aktem oskarżenia i wnioskiem złożonym na podstawie art. 335 § 1 k.p.k.” – winno być art. 335 § 2 k.p.k. - uwaga SN (k. 197). Z samego wniosku wynika zaś, że chodzi o przestępstwo z art. 152 § 2 k.k. (k. 198), natomiast w akcie oskarżenia wskazano już, że dotyczy on występkę z art. 152 § 1 k.k., choć w uzasadnieniu tej skargi powołano się na art. 152 § 2 k.k. (k. 199). Jak wynika z protokołu posiedzenia Sądu Rejonowego w przedmiocie rozpoznania powyższego wniosku prokuratora bez przeprowadzenia rozprawy, na tym forum rozpoznawano sprawę M. B. oskarżonego z art. 152 § 2 k.k. (k. 203). Zaskarżonym wyrokiem Sądu wydanym na tym posiedzeniu – jak już wskazywano – oskarżonemu temu przypisano zaś występek z art. 152 § 1 k.k., choć opis czynu przypisanego wskazuje, że chodzi raczej o § 2 tego przepisu.

Wprawdzie powyższe okoliczności dla stwierdzenia bezwzględnej przyczyny odwoławczej nie mają znaczenia, wszak rozpoznanie sprawy o występek, czy to z § 1, czy to z § 2 art. 152 k.k. należy w pierwszej instancji do właściwości sądu okręgowego, to jednak wszystkie te zaszłości wskazują na nieakceptowalny brak staranności zarówno prokuratora, jak i sądu w prowadzeniu postępowania karnego.

Sąd Najwyższy, uchylając zaskarżony wyrok, przekazał sprawę do rozpoznania sądowi właściwemu rzeczowo, który rozpoznając sprawę powinien mieć na względzie powyższe uwagi.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.